

N.º 8 (c) Patent n.º 113.982 Pren: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATEFET

Tota dent, tot bec, tota ungla,
respecta com és degut
l'enfilall tan saberut
dels manaments de la Jungla.

Ayuntamiento de Madrid

Aquí ho veureu demostrat:
En aquesta caravana
una maleïda pana
l'últim auto ha deturat.

De sobte, el xofer s'alarma:
cert moviment en l'herbai
d'un perill li dón l'esglai.
Per pega no té cap arma!

4

Se'l mira amb un aparell.
 Massa s'ho temia, massa!
 Se li acosta una serpassa
 d'aquelles de cascavell.

5

Prô té una bona pensada:
 Amb neumàtics es vesteix,
 i d'una boa fingeix
 la mortal embolicada.

I l'altra serp, quan arriba,
creu que se li han avençat,
i com que la Llei l'hi priva,
diu: —Me'n vaig, que està ocupat.

ACUDIT POPULAR I HISTÒRIC

DEMANANT CARITAT

—Una gràcia de caritat, per amor de Déu, senyor! La meva mare és a l'hospital, el meu pare és a la presó, els meus germans a l'hospici, i si torno a casa sense haver recollit res, *em pegaran*.

A. S. P.

Els dotze germans

Hi havia una vegada un rei i una reina que vivien els dos en perfecta pau i harmonia. Aquests reis tenien dotze fills, tots nois.

Un dia, el rei va parlar a la reina en aquests termes:

—Si el fill tretzè que tindrem, és una noia, han de morir els dotze nois, perquè vull que sobre el meu tron, després de la meva mort, s'hi assegui una filla.

Havent dit això, va donar ordre de què preparessin dotze fèretres, i un cop fets, va posar-los dintre una habitació que va tancar amb clau perquè els dotze fills no en sabessin res.

Benjamí, el més petit, notava que la seva mare, la reina, estava trista, i en preguntar-li la causa, aquella li va respondre que no la podia dir. Però amb tal resposta, Benjamí no va quedar satisfet, i llavors la reina va acompanyar-lo a una habitació i va ensenyar-li els dotze fèretres, dient-li:

—Aquestes caixes les ha fet fer el teu pare per tu i els altres germans, per si jo dono a llum una nena.

I com que la reina plorava, Benjamí va dir-li:

—No ploris, mare; nosaltres devem ajudar-nos mútuament, i per tant ens escaparem.

—Sí—va dir la reina—, aneu tots al bosc i que un de vosaltres s'estigui enfilat a l'arbre més alt, fent de sentinella. Aquest ha de mirar sempre cap a la torre del castell, puix si jo aixeco bandera blanca, és senyal de què ha nascut un nen, i llavors podeu tornar, però si la bandera és negra, és senyal de què ha nascut una nena, i llavors el que heu de fer és escapar-vos, fu-

gint lluny i que Déu us guiï; jo pregaré per vosaltres, perquè no us falti res.

Els dotze germans van anar bosc endins, disposats a fer el que els havia dit la seva mare. Cada dia, un d'ells es posava de guardià en l'arbre més alt, i el dia que va tocar el torn a Benjamí, sobre la torre del palau s'hi va aixecar la bandera negra, que volia dir que el nou nascut era una nena.

En veure això, van enrabiar-se de tal manera, que varen jurar venjar-se, fins a l'extrem de què quan trobessin una noia la matarien, ja que una noia era la causa de la seva desgràcia.

Varen internar-se al bosc i varen trobar una casa deshabitada, on varen quedar-s'hi a viure, i per menjar sortien cada dia a cacera, menys Benjamí, que com a més petit es quedava per a preparar el menjar i fer les feines de la casa. I així, alimentant-se de conills, llebres i perdius, varen passar deu anys.

En tot això, la filla del rei s'havia

fet gran i era dona formosa i tenia sobre el front unes estrelles marcades.

Veus aquí que un dia, regirant roba d'un armari, la filla del rei, va veure dotze camises d'home, i preguntà a la seva mare de qui eren, ja que pel seu pare resultaven massa petites.

—Aquestes camises eren dels teus germans—va dir la reina.

—¿Dels meus germans? Jo mai he sentit parlar de cap germà meu.

I la mare, llavors, plorant, va explicar a la seva filla el què havia passat, i li ensenyà les caixes que el seu pare havia fet fer per a enterrar els dotze germans.

Després de tot això, la noia va dir: —No ploris més, mareta, que jo aniré al bosc a buscar els meus pobres germans.

I, tal dit, tal fet; va anar al bosc dins, buscant tot el dia, fins que cap al vespre va veure una caseta i un jovenet al portal, el qual va preguntar-li què buscava en aquell lloc, i respongué ella que buscava els seus deu

ze germans, ensenyant-li al mateix temps les dotze camises, amb el que Benjamí va veure que la noia, que era molt formosa, amb rics vestits i unes estrelles al front, no era altra que la seva pròpia germana, i de seguida va dir-li:

—Doncs, jo sóc el més jove dels teus germans.

I varen abraçar-se fortament, plorant d'alegria.

Benjamí, després va contar-li que entre ells havien fet la promesa de matar totes les noies que trobessin, ja que per una noia eren ells tan desgraciats, i com sigui que la noia digués que poc li importava morir, amb tal que pogués salvar-los a ells, Benjamí va respondre-li:

—No, tu no has de morir, perquè ets molt bona; amaga't aquí darrera aquests feixos de llenya, i un cop arribin ells de cacera, consultarem junts el què cal fer.

Poca estona havia passat, quan Benjamí va veure arribar els onze germans.

Va córrer a preparar la taula, i ells, després d'haver-se descarregat de tot el què portaven del bosc, varen posar-se a sopar.

—I doncs, ¿quines notícies porteu del bosc?—va preguntar-los Benjamí.

—No sabem res de nou—varen respondre.

—Doncs, jo, sense moure'm de casa, sé més que vosaltres.

—Apa, conta el què sàpigues — va dir el més gran.

—Primer—va dir Benjamí — m'heu de dir si la primera noia que trobéssiu la mataríeu.

—No—va seguir el més gran—; tindríem compassió d'ella.

—Llavors, aquí teniu la vostra germana—va dir Benjamí, apartant els feixos de llenya.

Tots els germans varen abraçar-la, i varen estar contentíssims de tenir una germana tan formosa.

Entretant, seguien les seves caceres, i Benjamí i la noia arreglaven la casa, vivint tots amb gran harmonia, perquè

ella cuidava molt bé de l'ordre de la casa.

Un dia, la noia, per voler fer un present als seus germans, va veure dotze lliris i va collir-los, per a regalar-ne un a cada u, però quina no fou la seva sorpresa en veure que es trobava de repent tota sola, i que els seus germans s'havien convertit en corbs. Plorant de desconsol, se'n va anar bosc endins, i va trobar una vella, molt vella, que va renyar-la molt:

—¿Què has fet, desgraciada? T'has atrevit a tocar els lliris, que eren els teus propis germans, que ara els has convertit en corbs per tota la vida.

—¿I no queda cap manera de salvar-los?—va dir la noia.

—Hi ha un medi, però és tan difícil, que em temo que no el faràs. Consisteix en què tu tens d'estar-te set anys sense dir una paraula, com si fossis muda, i ni tan sols pots riure. Encara que faltés una hora pels set anys, si riguessis o diguessis una paraula, tot hauria estat inútil.

La filla del rei va pensar que ella tenia de salvar els seus germans, costés el què costés. Va buscar un arbre ben alt, i allà va asseure's, sense dir una paraula.

Per aquell bosc hi caçava un rei, i un dels gossos que portava va anar prop de l'arbre i es posà a lladrar. El rei va mirar per veure el què feia lladrar el gos, i va veure aquella noia tan hermosa, i amb estrelles al front, que no va dubtar ni un moment en preguntar-li si el volia per espòs. Ella, amb el cap féu que sí. El rei la baixà de l'arbre, la pujà en el seu cavall i se l'emportà cap al seu palau. Varen fer-se les bodes amb gran pompa i alegria, i passaren dos anys de felicitat, però la reina no parlava ni reia.

La mare del rei, que era una dona de mals sentiments, va dir un dia al seu fill, que era una tonteria l'haver-se casat amb una dona muda. A més, deïa, tu no saps si maquina alguna malifeta contra tu, i es val de l'estratema de fer la muda.

—P
contin
fiar-te
Al p
què li
tantes
convèn

una dor
què fos
Estav
la fogu

—Per altra part, tampoc riu mai—
continuava la mare del rei—i no deus
fiar-te mai d'una persona que no rigui.

Al principi el rei no en feia cas del
què li deia la seva mare, però foren
tantes les acusacions, que el rei es va
convèncer de què la seva esposa era

una dona dolenta, i va donar ordre de
què fos condemnada a mort.

Estava ja el pati preparat, i a punt
la foguera on devia ésser cremada la

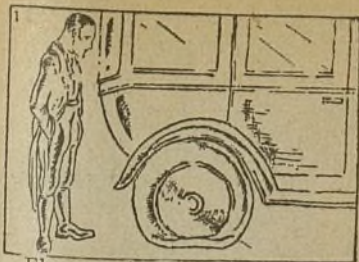
reina, que estava lligada de mans i peus i veia venir amb resignació l'execució de la sentència. El rei, des d'una finestra, plorava perquè al fi i al cap estimava la seva esposa.

Quan ja la foguera fou encesa i la reina començava a cremar, va començar a caure una pluja forta i espesa, que va apagar el foc, i varen presentar-se dotze corbs, que tan bon punt foren prop de la reina, varen convertir-se en els dotze germans. Era que ja havien passat els set anys, i la noia havia complert el què li havia dit la vella.

Els dotze germans varen deslligar la reina, l'abraçaren, i aquesta, llavors, va explicar al rei tot el què havia succeït, i visqueren sempre més, junts amb els dotze germans, fins a la mort.

E. S. i LL. Trad.

El cotxe de Don Simon
ha tingut un *rebenton*.

Aquesta *càmara d'aire*
ja la tiraria en l'aire.

Ous de cambra portarà
per fê els dolços de demà.

Mes, després de furgar prou,
no logra trobar ni un ou.